

Поточний рік суттєво відрізняється від попередніх. У першу чергу це пов'язано зі значним масивом загальнодержавних реформ, що набрали силу в Україні. З одного боку трансформації ставлять на місцях нові, часом незвичні завдання, проте з іншого – відкривають перспективи й надають нові можливості.

СЬОГОДНІ ♦ ЛІКАРСЬКІ ЗАСОБИ НАЙБІЛЬШ ♦ КОЛИ ПРИЙДЕ ТЕПЛО?
В НОМЕРІ: ВРАЗЛИВИМ

Стор. 7

Стор. 7

Білоцерківська міська районна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 83-84 (13680-13681) 19 ЖОВТНЯ 2018 р. Роздрібна ціна 2 грн. 25 коп.

Геннадій Дикий: «Висновки варто робити, озираючись навколо»

♦ Поглянемо хоча б на реформування сфери охорони здоров'я в Білій Церкві. На мою думку, важливо створювати осередки сімейної медицини, на які зазвичай припадає 80 відсотків медичного навантаження і запитів білоцерківців. Нові амбулаторії вже діють у місті, а в перспективі плануємо забезпечити подібними закладами всі райони Білої Церкви. Така мережа буде дієвою та функціональною. З найнеобхіднішого: було придбано апарат для штучної вентиляції легень, це річ, без якої в критичних ситуаціях неможливо підтримувати життєдіяльність організму. Також триває підписна кампанія «Обери собі сімейного лікаря». В новій якості відносини у форматі «лікар-пацієнт» стануть персоніфікованими, відтак більш відповідальними, зацікавленими. До того ж новація несе в собі значні економічні дивіденди. Якщо раніше місто отримувало щоквартальну субвенцію в межах якоїсь певної суми, то після успішної підписної кампанії наші амбулаторії отримуватимуть значно більші кошти з центру. До речі, Біла Церква в лідерах впровадження медичної реформи серед подібних їй міст.

♦ Інша сфера – освітня. До кінця 2018 року обов'язково встановимо необхідне обладнання, яке цілком відповідатиме програмі «Нова українська школа». Зараз є невелика затримка через виробників, які просто не встигають встановити якісне сертифіковане обладнання. З нашого боку виконані всі процедури – ми провели необхідні тендери й виділили всі належні кошти.

♦ Цього року розпочато капітальний ремонт одного з найважливіших інфраструктурних об'єктів, так званого «горбатого мосту». Цьому передувала кількарічна кропітка підготовча робота. Півроку тривало експертне обстеження мосту, півтора – виготовлення проектно-кошторисної документації. Потім кілька місяців проводилися необхідні тендери. Розумію білоцерківців, які нарікають, що нібито довго, але, повірте, робимо все можливе задля якісного ремонту. Прощу лише бути об'єктивними. Інтенсивність робіт безпосередньо пов'язана з причинами безпекового характеру. Всім відомо, що під мостом постійно функціонують залізничні колії та розташовані доти високої напруги. Для виконання робіт узгоджували необхідні «вікна» у графіку залізниці. Згідно з договором, підрядник повинен до кінця року завершити роботи з реконструкції мосту. До речі, кількарічні перемовини з «Укрзалізницею» наразі дають відчутні результати. Наприклад, саме в Білій Церкві було побудовано перший в Україні новітній, облаштований світловою і звуковою сигналізацією пішохідний перехід через залізницю. Наразі ведемо перемовини про майбутній підземний перехід, який є вкрай потрібним жителям Томилівської, виготовлена проектно-кошторисна документація і пройдена комплексна експертиза.

♦ У Білій Церкві гостинно відчинив двері новий Територіальний центр. Йдеться навіть не стільки про ремонт приміщень та якісне наповнення, як-от, всілякі творчі гуртки, осередки, адміністративні кабінети для громадян тощо, як про людяність,

моральну й матеріальну підтримку літніх, часто самотніх білоцерківців. Це, як кажуть, безцінно! Чудово було б відкрити подібні центри по всіх мікрорайонах.

♦ Стосовно впорядкування громадського транспорту. Ми вже бачимо результати проведених курсів на пасажирські перевезення в місті. Це замі-

на переобладнаних вантажних мікроавтобусів на автобуси, які пристосовані для міських перевезень. Крім того, з перевізниками укладаються інвестиційні угоди на оновлення рухомого складу. Наразі влада всіляко шукає ресурси задля збільшення в місті кількості тролейбусів як зручного та екологічного транспорту. Не забуваймо і про пішоходів. Саме для них у місті ремонтуються, оновлюються й будуються нові пішохідні артерії, алеї та тротуари. Скільки б не нарікали на тротуарну плитку, але якщо ми орієнтуємося на європейські міста, то маємо визначити пріоритетність пішоходів та велосипедистів перед автомобілями.

♦ Всі ці новації й покращення є прикладом спільної роботи багатьох людей. У першу чергу

У Білоцерківській міській раді наразі працюють депутати з восьми фракцій, почасти з різними політичними поглядами. Проте всі ми – білоцерківці, тут живемо, працюємо на благо міста, а відтак – шукаємо й досягаємо порозуміння.

дякувати потрібно підприємцям, що працюють не лише задля власного добробуту, а й надають робочі місця білоцерківцям та сумлінно сплачують податки. Це і є основним джерелом для життєдіяльності Білої Церкви.

♦ У Білоцерківській міській раді наразі працюють депутати з восьми фракцій, почасти з різними політичними поглядами. Проте всі ми – білоцерківці, тут живемо, працюємо на благо міста, а відтак – шукаємо й досягаємо порозуміння. Візьмемо хоча б нещодавню ситуацію з музичними школами.

Деякі популярні розповідали про ліквідацію навчальних закладів, не пояснюючи контексту проблеми. Насправді мав місце не конфлікт, а радше інсинуація конфлікту, адже в комедійних концертах під

міською радою брала участь мізерна частина викладацького складу музичних шкіл. Іншими словами, відбувалося інспіроване протистояння, що не мало нічого спільного з переважною більшістю викладачів і батьківського активу. Депутати міської ради і я неодноразово спілкувалися як із працівниками культури, так і з викладачами музичних шкіл. Все пояснили та, врешті, дійшли згоди. Тепер матимемо школу мистецтв замість 3-ї музичної школи. Натомість 2-га музична школа переїхала в краще приміщення, що неодмінно позначиться на успішності учнів і зручності їхніх викладачів. І всі задоволені, і ніхто вже не лякається термінів «ліквіда-

ція» чи «реорганізація». Якщо реорганізація призводить до покращення ситуації, то вона лише на благо.

♦ Так ось, разом з депутатами міської ради ми не лише реорганізуємо, поновлюємо й будуємо, але й постійно вдосконалюємо те, що було створено минулими роками. Наприклад, допрацювали «Статут міста», який був ухвалений у 2017 році. В нинішньому внесли деякі позитивні зміни, що на решті дозволило його зареєструвати. Також підписали договори з міжнародними компаніями, котрі визначають інвестиційну привабливість, присвоюють відповідні рейтингові місця, ступені прозорості та успішності місцевої влади. Якщо в рейтингу прозорості рік тому ми перебували на 50-му місці, то цього року, попрацювавши над помилками, піднялися на 24-те. У рейтингу прозорості інвестицій наразі посідаємо почесне 5 місце серед 100 найбільших міст України. Всього за рік ми випередили потужні обласні центри-мільйонники. Погодьтеся, вельми значний успіх і прогрес. Щоправда, заточений на перспективу. Результати відчуємо не одразу, але відчуємо неодмінно. Звісно, всього цього не сталося б, не

відбулося без всебічної підтримки містян, активістів, наших симпатиків, небайдужих білоцерківців. Насамперед я вдячний людям, які живуть і працюють тут, усіма силами намагаючись не стояти осторонь, а робити місто кращим, комфортнішим. Без них вся діяльність міської влади була б не лише беззмістовною, але й приреченою на провал.

місто кращим, комфортнішим. Без них вся діяльність міської влади була б не лише беззмістовною, але й приреченою на провал. Наше завдання – планомірно розв'язувати поточні проблеми, планувати і впроваджувати проекти задля розвитку і вдосконалення Білої Церкви, незважаючи на будь-які вибори, їхні терміни та результати; незважаючи на не завжди конструктивну критику від опонентів. Не критикують лише того, хто нічого не робить, але висновки про роботу влади (не лише місцевої) варто робити, озираючись навколо, а не просто дивлячись в інтернет чи телевізор.

Крізь віки лунають дзвони церкви на Січі

Їхня могутня луна збурювала серця козаків у куренях, повстанців у криївках, а нині бійців у східних бліндажах. Й аби вшанувати тих воїнів та й усіх, хто причетний до священного обов'язку боронити Батьківщину, Біла Церква, як і вся країна, зібралася 14 жовтня на врочистий мітинг. Загалом причин тим урочистостям було аж чотири: День Покрови Пресвятої Богородиці, День захисника України, День українського козацтва та річниця заснування УПА.

Першим до велелюдного зібрання звернувся секретар міської ради Вадим Кошель, який наголосив, що в цей день ми не так маємо сумувати за полеглими, як пишатися ними й бути схожими на них. Посадовець виконав і почесну місію вручення нагрудних знаків «За заслуги перед містом» та «Відзнака міського голови» ряду військових і волонтерів.

Перед громадою також виступили благочинний Білоцерківського району УПЦ КП, настоятель церкви Покрова Божої Матері Микола Гопайнич, начальник автомобільної служби 1129 Білоцерківського ЗРП капітан Дмитро Добронравін, представник Всеукраїнської асоціації учасників АТО Микола Гнішувич, командир взводу 72 ОМБР старшина Микола Колісник, від молоді міста виступив учень Центру військово-патріотичного виховання та допризовної підготовки БНВО «Звитяга» Андрій Мазун. Ну і, звісно ж, військовий комісар Білоцерківського об'єднаного міського військомату полковник Ігор Богданевич, який вручив орден «За мужність» III ступеня родині загиблого героя Івана Войтенка, котрим його нагороджено посмертно.

Після того, як учасники заходу поклали квіти до меморіалу Героїв Небесної сотні і в тужливому мовчанні доторкнулись до знайомих портретів, відбулася хода, в якій узяли участь військово-спортивний клас БНВО «Звитяга», кадети гімназії №2, представники військової кафедри БНАУ, 72-ї окремої механізованої бригади ім. Чорних Запорозців, військового Білоцерківського гарнізонного госпіталю, Державної служби з надзвичайних ситуацій, аварійно-рятувального загону спеціального призначення головного управління ДСНС у Київській області, Білоцерківського відділу поліції, батальйону патрульної поліції в місті Білій Церкві та всі охочі.

Богдан Храбуст

Героїв країна — моя Україна!

У Білоцерківському районі з нагоди Дня українського козацтва, Покрови Божої Матері та Дня захисника України відбулася низка урочистих заходів. Зі словами вдячності та привітаннями до присутніх воїнів і козаків

звернувся голова Білоцерківської районної державної адміністрації Геннадій Джегур, в. о. голови районної ради Анатолій Чичикало, військовий комісар Білоцерківського ОМВК Ігор Богданевич.

Потому учасники заходу поклали квіти до пам'ятного знака загиблим Героям під час Революції Гідності та в ході антитерористичної операції на Сході України, а також відвідали могили полеглих на війні жителів Білоцерківщини, віддаючи гідну шану їхній світлій пам'яті та героїчним подвигам.

Крім цього, очільник району побував у родинних наших земляків, які загинули, захищаючи територіальну цілісність та суверенітет України. Зустрічі були теплими й зворушливими. Ділячись спогадами про своїх синів, мами Героїв висловили сподівання, що їхні сини полягли не марно і ціною власного життя наблизили час перемири.

У День захисника України в селі Вільна Тарасівка відкрито меморіальну дошку відважному землякові — старшому прапорщику, командирові підрозділу 72-ї окремої механізованої бригади імені Чорних Запорозців Іванові Войтенку.

Дядя Ваня... Завжди усміхнений, щирий, хороший друг і приклад мужності, патріотизму та оптимізму. На війні з 2014-го, пройшов бої за Авдіївку, був старшиною інженерно-саперної роти, одним із найдосвідченіших саперів ЗСУ.

Як командир підрозділу, Іван Войтенко міг би відправити когось із підлеглих на виконання чергового небезпечного завдання, але взявся за нього, останнє в житті, особисто. Світла пам'ять...

Юлія Тимошенко: Зупинити крадіжку ГТС, знизити ціну на газ для громадян!

Скільки коштуватиме газ для українців цієї зими? Відповіді на це питання чекають від політиків пересічні громадяни. Відповідь урядовців — тарифи мають рости, бо це «зробить Україну сильнішою». Головна опозиційна лідерка — Юлія Тимошенко — переконує: газ має не дорожчати, а дешевшати. Якщо владі не давати красти.

«До завершення роботи корумпованої влади залишилося півроку... Українські владні щури починають бігти з корабля, забираючи все, що можуть винести. Вони задумали забрати все, що в Україні ще залишилось цінного. Це дембельський акорд», — так Тимошенко розпочала прес-конференцію, терміново скликану в Києві.

Терміновість зустрічі з журналістами лідер «Батьківщини» пояснила тим, що їй стало відомо про нову корупційну аферу, яку треба негайно зупинити. Виявилось, що керівництво НАК «Нафтогаз» вирішило терміново «роздерибанити» вітчизняну газотранспортну систему і віддати її половину якимось загадковим «інвесторам». Ще й за ціною щонайменше у 20 разів дешевшею, ніж вона коштує. Головний аргумент — вже невдовзі «труба» перетвориться на металобрухт, бо росіяни хочуть транспортувати свій газ в обхід України. Чим тоді вона цікава тим же «інвесторам», передбачливо не пояснюють.

Обурена Тимошенко нагадала журналістам, що насправді ГТС приносить

Україні чималий дохід — близько 3 мільярдів доларів щорічно. І цілком може стати в нагоді для транспортування вітчизняного газу. Адже не так вже давно в країні його добували понад 60 млрд кубометрів, а зараз лише трохи більше 20. І це — пряма відповідальність керівництва «Нафтогазу».

Зрештою, Тимошенко запевнилася, що після виборів просто ліквідує «Нафтогаз», який перетворився на корумпованого посередника, що продає українцям український же газ за завищеними цінами. За словами лідера «Батьківщини», вже завдяки цьому та наведенню ладу на ринку палива тарифи для громадян можна знизити щонайменше вдвічі.

Ляпас керівникам монополії вийшов гучним. Бо ті, зрозуміло, не збиралися ані знижувати ціни на газ для пересічних українців, ані залишати свої зручні крісла. Замість цього мобілізували всіх прихильників «нафтогазівської команди» — і добровільних, і на зарплаті. Лемент у пресі та соцмережах піднявся неймовірний. Дійшло й до відвертого шантажу — голова правління

«Нафтогазу» Андрій Коболев навіть натякнув, що в разі ліквідації компанії Україна не отримає заборгованість «Газпрому», визнану Стокгольмським арбітражем. Гроші росіяни і досі не сплатили. Хоча це не завадило виписати керівникам «Нафтогазу» величезні премії. За іронією долі саме напередодні прес-конференції Тимошенко директор НАК Юрій Вітренко перевів отримані гроші на рахунок дружини до Ліхтенштейна — невеличкої альпійської держави між Австрією і Швейцарією.

Реакція Тимошенко була блискавичною. «Бачу, що своєю заявою про наміри ліквідувати «Нафтогаз» я розворушила осине гніздо», — написала вона у своєму фейсбуці. — Росія і «Газпром» заплатять все до останньої копійки... І всі отримані гроші підуть не на мільйонні премії керівництву «Нафтогазу» та не в кишені корумпованої влади. Ці гроші — для людей». Тимошенко ще раз підкреслила, що відступати не збирається і наполягає на знятій тарифів для громадян.

Микола Василенко

«Патріоти» стали козаками

В історичному селі Мазепинцях, на Батьківщині гетьмана Івана Мазепи, днями відбулася посвята рою «Патріоти» в козаки. Настоятель храму Св. Миколая Андрій Банах окропив святою водою юних козачат. Потім вони підходили до отамана, який тримав у руках шаблю, ставали на одне коліно та давали клятву, що любитимуть Україну, поважатимуть Батьківщину й гордо нестимуть звання козака.

Свято було пронизане патріотизмом, любов'ю до України та вірою в мир на нашій землі. Дивлячись на молоді зміни, внутрішньо сильну, зі сформованою громадянською позицією та почуттям національної гідності, відчуваш щирі радість за цих юнаків і дівчат. Вони вже стали гордістю своїх батьків та рідних, є прикладами для однолітків. Втім, попереду ще багато цікавих справ та досягнень, адже саме їм далі розбудовувати і боронити нашу державу.

Наталія Гончарова

Чи знаєш ти добу козацтва?

Нам відомо з історії, що де б не будували Січі запорозці, обов'язково зводили храм своєї заступниці Богородиці, а свято Покрови відзначали особливо пишно і вважали його власним храмовим празником. Тому їй відзначають нині українці на свято Покрови Богородиці День захисника України, День українського козацтва.

З нагоди цього свята на факультеті права та лінгвістики (ФПЛ) БНАУ провели вікторину «Чи знаєш ти добу

козацтва?». Матеріали для неї були взяті з навчально-методичного посібника Ольги та Андрія Будугай «Сто-рінки історії Запорозького козацтва (з використанням збірки «Козацька література»). До речі, викладачі кафедри іноземних мов факультету постійно використовують у навчально-виховному процесі власні методичні напрацювання.

Студенти-перекладачі 2 курсу виявили зацікавленість героїчною сторінкою життя січовиків. Вони не тільки

відповідали на запитання вікторини, але й почули вірші про життя козаків на Січі, їхні походи, віру, героїчну козацьку добу. Найкращими знавцями цієї яскравої сторінки історії України та переможцями вікторини стали Андрій Коваленко (I місце), Веніамін Філінський та Людмила Мажук (II місце), Данило Гуменик, Анна Мокрогуз та Вікторія Друмова (III місце).

Ольга Будугай, Анастасія Кацалап, викладачі кафедри іноземних мов ФПЛ

Журавлиний спів побратимів з Криму

довгий час проживають і працюють у Криму. Членами Національної спілки письменників України стали задовго до анексії півострова, кожен з них має великий творчий доробок – поетичні збірки, історичні романи, драматичні твори.

Присутні на зустрічі вчителі, бібліотекарі, читачі були вражені розповідями гостей про літературне життя Криму, переслідування української мови і книги. Тому кримці змушені друкувати свої твори в Україні й таємно перевозити їх на півострів, щоб подарувати знайомим і друзям, але й це не виключає ризиків. Так, Єва Пономаренко, яка декілька років назад отримала нагороду за патріотичне виховання молоді від командувача Військово-Морських сил ЗС України, стоїть на обліку в ФСБ Росії, куди часто її запрошують на допити. Але це не лякає хобі-жінку, вона, як і раніше, пише гарні вірші виключно українською мовою і розповсюджує їх серед молоді.

Під час зустрічі була презентована поетична збірка Галини Литовченко «Зібрані розсипи», нещодавно видана у Білоцерківському видавництві «Час Змін Інформ». Вірші авторки пронизані любов'ю до України, вболіваннями за долю Криму і Донбасу, наших захисників.

9 жовтня у Центральній бібліотеці відбулася знаменна подія – до книгозбірні завітали письменники з Криму Галина Литовченко, Віктор Стус, Єва Пономаренко, Анатолій Потієнко. Вони уродженці Київської, Запорізької, Житомирської та Чернігівської областей, але

Депутат міської ради Юрій Петрик та видавець, журналіст і волонтер Костянтин Климчук у своїх виступах висловили думку, що кримські письменники роблять все для того, щоб у Криму звучала українська мова і читали українську книгу. З ними погодилися всі учасники заходу.

Людмила Чупак

Операція „Запад” 21 ЖОВТНЯ

Операція „Запад” – одна з наймасовіших і короткотермінових сталінських депортацій цивільного населення Західної України з метою знищення „соціальної бази” українського визвольного руху. Виселенню підлягали за попередньо складеними списками члени родин оунівців та повстанців.

Основними організаторами і виконавцями депортації стали МГБ та МВС УРСР. Керівництво операцією здійснював спеціально створений Оперативний штаб для депортації на чолі із заступником міністра МВС М. Дятловим. Місце дислокації штабу – Львів. Виконання забезпечували: оперсклад МГБ – 6859 осіб, збройні сили (солдати внутрішніх військ МГБ і корпус охорони МГБ, особовий склад МВС і прикордонний військ, „стрибки”) – 46 509, радянський партактив – 15 556, армійські шофери – 1 227 осіб. У ході операції використовували гужовий та автотранспорт, бронетехніку, трактори, залізничний транспорт.

Регіон охоплення депортацією включав Волинську, тодішні Дрогобицьку та Станіславську, Львівську, Рівненську, Тернопільську й Чернівецьку області.

Операція „Запад” стала однією з наймасовіших депортацій українців, організованих комуністичним режимом. За своїм масштабом вона є злочином, співмірним із депортаціями кримських татар у 1944 році чи виселенням українців у рамках акції „Вісла”, організованим польською комуністичною владою.

Операцію „Запад” готували у режимі цілковитої сек-

ретності. На місцях секретарі райкомів і начальники підрозділів МГБ довідалися про її проведення за 2–3 дні до початку, інші виконавці – у момент реалізації. Здійснювати цю каральну акцію спецслужби планували протягом одного дня – 21 жовтня 1947 року.

У більшості регіонів операція розпочалася о 6-й годині ранку. До львівських жителів оперативники увірвалися о 2-й ночі.

У Станіславській та Чернівецькій областях виконавців зупинили складні погодні умови. Напередодні в деяких районах випало до 2 метрів снігу. Оперативники вимушені були застосувати танки та бронетехніку. Проте це не дало швидкого очікуваного результату. Приміром, у Чернівецькій області збирання людей для депортації довелося відтермінувати до 23 жовтня. У більшості ж випадків операцію вдалося здійснити до настання сутінків 21-го. „Передовиком” стала Рівненщина, де виконавці злочинної акції впералися із завданням і везли людей на відправні пункти

загалом за 3–4 години.

Подальше транспортування відбувалося залізницею із 87 станцій. 22 жовтня 1947 року о 6 годині 38 хвилин відправився перший ешелон зі станції „Ковель” до станції „Усяти” Томської області. Він віз 1293 людей, відірваних від домівки, позбавлених майна. Останній ешелон вирушив у східному напрямку 26 жовтня. Операцію „Запад” було завершено.

Більшість потягів зі „специпереселенцями” прибули на підприємства вугільної промисловості східних районів СРСР. Окрім того, „активних українських націоналістів” відправили під конвоем в Омську область для роботи на підприємствах і в сільському господарстві. Кількісні показники по операції „Запад” у документах радянських спецслужб неодноразово уточнювалися. У „Довідці про кількість сімей активних учасників...” від 27 травня 1948 року йдеться про 26 332 сім'ї – 77 791 особу. З них – 18 866 чоловіків, 35 685 жінок та 23 240 дітей до 15 років.

Підготував

Микола Отиченко

Наші – там...

ка бібліотеки Ганна Нагорна розповіла трішки про життя-буття гостя та його творчість. Олександра Нагорна та журналістка Наталія Вереснева поділилися своїми враженнями від книги «Золотий лещ», яка поки існує тільки в електронному варіанті. До речі, саме за цей твір Валерій Ременюк отримав Диплом переможця міжнародного конкурсу «Созвездие духовности» у номінації «Малая проза», який залишив у музеї бібліотеки. Поділилися своїми спогадами про Валерія-школяра Ірина Бофталовська та Петро Карвацький...

Я довго сиділа і гіпнотизувала поглядом гітару. Нарешті бард взяв її до рук і почав співати авторські пісні. Вразила глибина текстів, щирість виконання та сміливість пана Валерія. Чому сміливість? Тому що він не боїться говорити і співати на міжнародних фестивалях про сучасні відносини України та Росії, про самодурство влади, про майбутнє країни, у якій проживає. Поміж піснями Валерій розповідав про свої книги, своє життя, творчість, хобі, сім'ю, читав поезії. Найбільше мені сподобалися дитячі вірші та пісні, які просто наповнені теплом та любов'ю до дочки й онуки.

...Дві години промайнували, як хвилинка. Вже давно була закрита бібліотека, а гості книгозбірні все не відпускали Валерія Ременюка: спілкувалися, ставили питання, цікавилися, коли завітає до Білої Церкви знову. Гість пообіцяв повернутися з «Золотим лещом», коли його нарешті видадуть.

Софія Нормировська

Осіннь... Вечір... Бібліотека... Знову я у бібліотеці-філіалі №10. Прийшла сюди у дещо скептичному настрої, адже до книгозбірні завітав гість із Росії – письменник, бард Валерій Ременюк. Але за п'ять хвилин спілкування мого скептицизму як не було. По-перше, виявилось, що пан Валерій раніше жив у Білій Церкві та закінчив БЗШ №5 далекого 1974 року. По-друге, він спілкується гарною українською мовою, що не могло не потішити моє патріотичне серце. По-третє, Валерій Ременюк – цілковитий українець, хоч і пише російською. Але пообіцяв, що у свій наступний візит порадує всіх українською поезією.

На зустріч завітали абсолютно різні люди: вчителі самого Валерія Ременюка, нинішні вчителі БЗШ №5, старшокласники, читачі бібліотеки, люди, які пам'ятають пана Валерія ще зі школи, та білоцерківські літератори. Цікаво було всім без винятку. Завідувач-

Подарунки немовлятам

У Київській області з 26 вересня стартувала реалізація пілотного проекту Прем'єр-міністра України Володимира Гройсмана щодо подарунка новонародженим немовлятам.

Кожна мама або інший законний представник новонародженої дитини, починаючи з вересня 2018 року, отримує одноразову натуральну допомогу «Пакунок малюка». Задля злагоженості такої гарної роботи місцеві управління соціального захисту населення тісно взаємодіють із поголовними будинками.

Зберігаються «Пакунки малюка» на базі спеціального медичного постачання в місті Обухові. До речі, саме жителя цього міста Таїсія Холодна однією з перших отримала такий подарунок для своєї маленької донечки Мії.

Днями заступник голови КОДА В'ячеслав Кучер та директор департаменту соціального захисту населення обласної адміністрації Ігор Мещан видали нову партію допомоги (424 пакунки) районним та міським управлінням соцзахисту для подальшого вручення батькам новонароджених.

Прес-служба КОДА

Сумне пророцтво (Бувальщина)

У 2014 році наша близька знайома, 87-річна Валентина Ігорівна, повідала цікавий епізод.

– Я багато років мовчала про це, бо думала, що то неправда, – виправдовувалася вона. – А йдеться про мого батька, Ігоря Івановича. Свого часу він безплатно і нечестно передбачав долю односельцям, дивлячись на їхні долоні. Його прогнози справджувалися. Вірогідно, батько мав дар провидця, про що не розповідав, адже був скромним і безкорисливим.

Так от, в 60-ті роки батько, відчуваючи близьку кончину, під великим секретом повідомив мені страшну і, як

видавалося, неймовірно звістку: «В 2014 році, в 100-річчя початку Першої світової війни, на Україні почнеться нова війна. А ворогом буде держава, на прапорі якої зображений двоголовий орел».

– Мабуть, то буде Німеччина, – відзвдалася я.

– Та ні, дочко. То буде інша країна, а яка – не скажу. Було б краще, якби ти до того часу не дожила...

– Тепер я вже зрозуміла, що то за країна з двоголовим орлом на

прапорі. Та, що на нас напала, – сумно зітхає Валентина Ігорівна...

Нещодавно на одному з телеканалів прозвучало повідомлення щодо війни на Донбасі. Послідовниця і учениця провидиці Ванги, жителя Англії, повідомила журналістам, що, на її думку, ця війна закінчиться через 2,5 року.

Іван Василенко, Віктор Демещук

Засновник: Білоцерківська міська рада
Редактор: Валентина Храбуст

Адреса редакції: Київська область, м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-50-43 (факс), 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук», м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок 26000025662401 в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
МФО 300346
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1578 ПР від 10.04.2014 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються. Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції. За достовірність фактів відповідальність несе автор. За зміст реклами відповідає рекламодавець. Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.